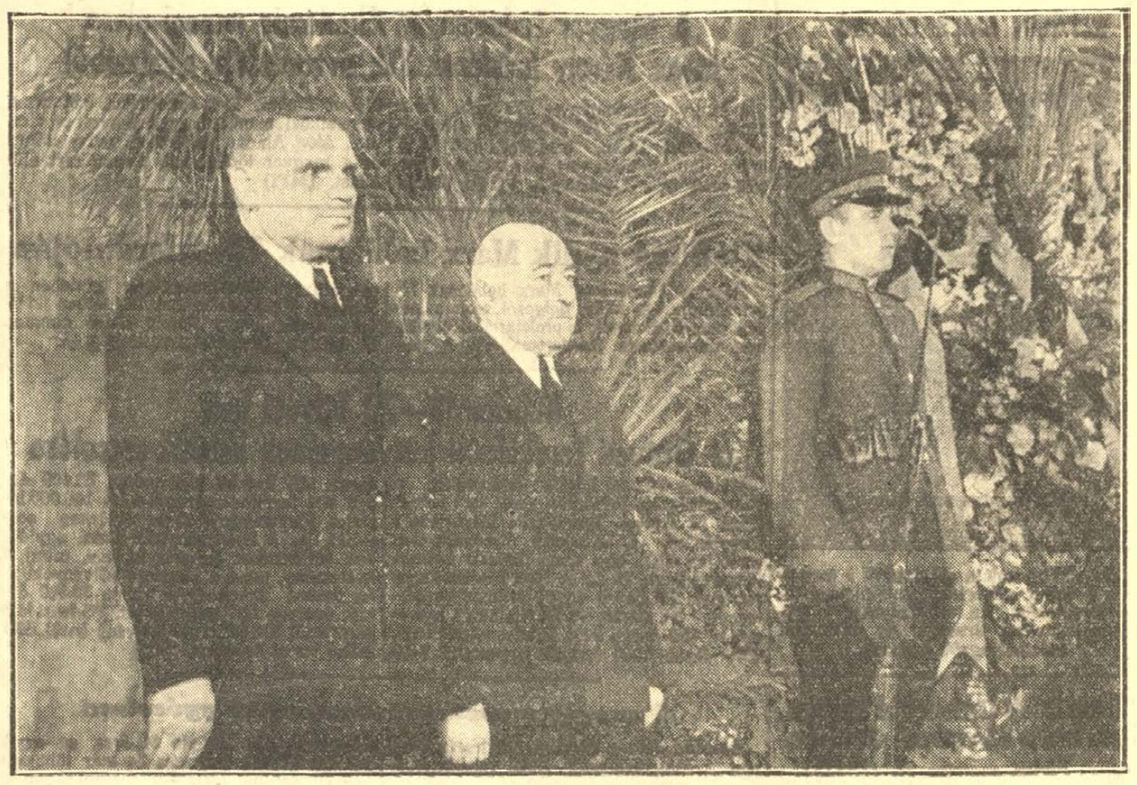

Díszőrségen a nagy Sztálin ravatalánál.

Részvéttáviratok J. V. Sztálin halála alkalmából

PIETRO NENNI RÉSZVÉTTÁVIRATA

Pietro Nenni részvéttáviratot intézett a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottságához. A távirat így hangzik:

Az Olasz Szocialista Párt vezetősége Joszif Sztálin elhunytával kapcsolatban rendkívüli ülést tartott és a Szovjetunió Kommunista Pártjának, a Szovjetunió kormányának és népeinek tolmácsolja az olasz szocialisták mély együttérzését. Az Olasz Szocialista Párt meghajtja a párt zászlaját a szovjet állam elhunyt alapítója, az egész világ dolgozóinak nagy barátja, a béke nagy védelmezője előtt.

Pietro Nenni
a párt főtitkára

AZ OSZTRÁK KANCELLÁR TÁVIRATA

Ausztria kancellárja a következő táviratot intézte a Szovjetunió Minisztertanácsához:

Ebben a súlyos órában, midőn a Szovjetunió népei Joszif Sztálin generalisszimuszt, alkotóerejének virágában eltávozott kormányfőjüket gyászolják, szeretném a magam és az osztrák kormány tagjai nevében legmélyebb részvétemet kifejezni a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Minisztertanácsának.

Leopold Figl
szövetségi kancellár

BELGIUM MOSZKVAI NAGYKÖVETSÉGÉNEK EMLÉKIRATA

Belgium moszkvai nagykövetsége a következő emlékiratot intézte a Szovjetunió külügyminisztériumához:

Belgium nagykövetsége tiszteletét fejezi ki a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége külügyminisztériumának és a Belga Királyság kormánya nevében együttérzését nyilvánítja a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége kormányának és az orosz népnek a gyász alkalmából, amely Sztálin generalisszimusz elhunytával érte. Belgium kormánya és népe mindig emlékezni fog Sztálin generalisszimusznak a világháború megpróbáltatásai közepette vállalt nagy szerepére.

PAPAGOSZ GÖRÖG MINISZTERELNÖK TÁVIRATA

A. Papagosz, Görögország miniszterelnöke a következő táviratot intézte a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Minisztertanácsának elnökéhez:

Mély fájdalommal fogadtam Sztálin generalisszimusz, a kiváló államférfi halálának hirét. Csatlakozom a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége népeinek nagy gyászához és kérem, fogadja legőszintébb részvétemet és a görög kormány mély együttérzésének kifejezését.

A. Papagosz
marsall, miniszterelnök

A TÖRÖK MINISZTERELNÖK TÁVIRATA

Menderesz török miniszterelnök a következő táviratot intézte V. M. Molotovhoz, a Szovjetunió Minisztertanácsa első elnökhelyetteséhez:

Sztálin generalisszimusz halálának hirén megrendülve, kérem Excellenciádat, fogadja és tolmácsolja a Minisztertanácsnak őszinte részvétemet, valamint a köztársaság kormányának részvétét.

Adnan Menderesz
Törökország miniszterelnöke

AZ IRAKI MINISZTERELNÖK TÁVIRATA

Irak miniszterelnöke a következő táviratot intézte a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökéhez:

Joszif Sztálin generalisszimusz elhunytának hire mélyen megrendített. Az iraki kormány és a magam nevében őszinte együttérzésemet és részvétemet fejezem ki Excellenciádnak és a szovjet kormánynak a nagy veszteség miatt.

Dzsamil Al Madfai
miniszterelnök

A LIBIAI MINISZTERELNÖK RÉSZVÉTTÁVIRATA

Mahmud Muntasszer, Libia miniszterelnöke és külügyminisztere a következő táviratot küldte V. M. Molotovnak, a Szovjetunió külügyminiszterének.

Kérem Nagyméltóságodat, hogy a szovjet népet Sztálin generalisszimusz elvesztésével ért gyászban fogadja a magam és a libiai kormány nevében mély együttérzésünk kifejezését. Őszinte megbecsülésem biztosításával

Mahmud Muntasszer
miniszterelnök és külügyminiszter.

SAN MARINO KORMÁNYÁNAK RÉSZVÉTTÁVIRATA

San Marino Köztársaság kormánya a következő táviratot küldte a Szovjetunió kormányának:

San Marino Köztársaság kormányát és népét mélységesen megrendítette a Szovjetunió népei vezérének, a nácibarbárokkal szemben kifejtett feleíthetetlen védelem és a nácibarbárok fölött aratott feleíthetetlen győzelem lelkesítőjének, a béke odaadó hívének váratlan halála. San Marino Köztársaság kormányát és népét fájdalommal érintette a sors kíméletlensége, amely megfosztotta az egész világ dolgozóit az új civilizáció zászlóvivőjétől. A köztársaság kormánya és népe mély együttérzését fejezi ki a Szovjetunió kormányának és állampolgárainak, kegyelettel adózva a nagy hadvezér emlékének, mint ahogy minden civilizált népnek kötelessége, hogy kegyelettel adózzék a szabadság nagy harcosa, Joszif Sztálin emlékének.

Para és Bernardini
régensek

Giacomini és Forcelfini
államtitkárok

ŐKET HALLOM

Én őket hallom. Mint a szív
dobog bordánk alatt,
úgy szólanak, oly igazan
az egyszerű szavak.
Hát még a csend a szó mögött!
a ki nem mondható,
a nyelv hegyére parazsat
égető néma szó!
Mert csak a termő férfikönny
hullása mondja el,
ha kérdezi a fájdalom,
a hűség mit felel.

Én őket hallom. Hallgatom,
ha két munkás beszél.
Meghalt... Ennyi csupán a szó.
És aztán két tenyér
szoritja egymást. Nem a szó,
a nehéz tenyerek,
ők mondják el ami a szív
legmélyiben remeg.
Mily törpék is a tengerek,
ha szívünk kavarog,
ha fájdalom és szeretet
hulláma ver habot!

Én őket hallom. Mintha szél
tör erdőt, sír az ág —
hallom öreg kubikosok
reccsenő jajszavát.
Arcát siratják, mosolyát,
bajuszát és szemét,
arcát, mert olyan arca volt,
hogy maga volt a nép!
Belenézett munkás, paraszt
s meglátta önmagát —
ha magyarok, ha oroszok,
ha grúzok, franciák!

És hallom őket is, akik
négy vérszín éven át
lakták Ukrajna erdeit,
bozótját, mocsarát.
Nincs messzeség. Hallom szavuk.
Lelkem szomszédjai.
Ha sír is most a partizán,
a hű harcos, aki
Sztálin öklével verte szét
a gyilkosok hadát,
őrzi legdrágább örökét,
a nagy szovjet hazát!

Hallom, mint ők, ha jég ropog,
ha ágról lelibeg
egy harmatcseppnyi zuzmara,
ha csak egy fű zizeg:
világot fülelve riad
szivetek, katonák —
Sztálini őrség őrizi,
vigyázza a határt!
Sztálini őrség őrizi
a haza partjait,
a földet, amely dal s kenyér,
ahol anyánk lakik!

Költő vagyok, kinyithatom
az idő ablakát
és láthatom egy messzi kor
kertjében az anyát.
Hallom szavát. Fölemeli
magasba gyermekét
s tanítja: «Egbolt... hegy.... folyó...
erdő... domb... lanka... rét...
Hol hajdan járvány, háború,
inség lelt csak tanyát,
Ő tette, hogy ily dús a föld.
Tiéd. Ő hagyta rád!»

Hány éves lesz akkor Sztálin?
Száz... Ötszáz... Vagy ezer...?
Faggathatod már az időt,
minden kor így felel:
a nagy Sztálin kora vagyok! —
Minden emberi tett
Őt hirdeti már ezután,
új kertek, tengerek
s a gyermekek és asszonyok
arcán az új öröm —
Meghajtom fejem és szivem.
Kortársa voltam.

Köszönöm.

ZELK ZOLTÁN

Sztálin elvtárs hűséges harcostársai kísérik utolsó útjára a nagy halottat. Elől Malenkov, Molotov, Bulganyin, Kaganovics és Svernyik elvtársak. Jobbra Berija elvtárs.

Koszorúerdő veszi körül a mauzóleumot

Moszkva, március 11. (TASZSZ)

Március 10-én a dolgozók kora reggeltől késő estig vonultak a Vörös-térre. Lassan haladtak el a mauzóleum mellett, amelynek gránitlapjain Lenin és Sztálin halhatatlan neve olvasható. Az emberáradat moszkvaiakból és az ország minden vidékéről érkezett szovjet emberekből, valamint Moszkvába érkezett külföldiekből áll.

Megszámlálhatatlan a koszorúk száma, amelyeket azért hoztak Moszkvába, hogy elhelyezzék Joszif Visszárionovics ravatala elé. A koszorúkat most a Vörös-térre szállították. A koszorúerdő valósággal eltakarja a mauzóleum egész környékét, a Kreml falai mentén felállított tribünöket.

Ezeket a koszorúkat a körünkből eltávozott nagy vezér és tanító iránti határtalan szeretetből fonták. A moszkvaterületi Noginszk város cérnagyárának munkásnői különböző színű selyemszálakkal díszitették koszorújukat. Grúzia és a középázsiai köztársaságok dolgozóinak koszorúja illatos rózsákból készült. Ezek ott sorakoznak a Fekete-tenger partjairól küldött babérkoszorúk és a többi szebbnél-szebb koszorú mellett. A szalagokon a szívek mélyéből fakadó szavak fejezik ki a szovjet emberek határtalan odaadását az elhunyt nagy vezér és tanító iránt. Orosznyelvű feliratokon kívül ukrán, bjelorussz, grúz, német, francia és sok másnyelvű felirat olvasható a szalagokon.

A hatalmas koszorúerdőt egyre újabb koszorúkkal gyarapítják. Most moszkvai iskolák növendékei és a kommunizmus nagy építkezéseinek dolgozói helyezik el koszorúikat.., Kiapadhatatlan, felmérhetetlen a dolgozók szeretete Lenin ügyének zseniális folytatója, a kommunizmus nagy építője, Joszif Visszárionovics Sztálin iránt.

A testvérpártok részvéttáviratai és üzenetei Sztálin elvtárs elhunyta alkalmából

J. V. Sztálin elhunyta alkalmából a «Szabad Nép»-ben már közölt táviratokon kívül a többi között a következő testvérpártok fejezték ki részvétüket a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának:

Algíri Kommunista Párt, Argentina Kommunista Pártja, Ausztria Kommunista Pártja, Chile Kommunista Pártja, Ecuador Kommunista Pártja, Egyesült Államok Kommunista Pártja, Kanada Haladó Munkáspártja, Uruguay Kommunista Pártja és Venezuela Kommunista Pártja.

N. A. Mihajlov az SZKP moszkvaterületi bizottságának titkára

Moszkva, március 11. (TASZSZ)

1953 március 10-én rendes teljes ülést tartott az SZKP moszkvaterületi bizottsága.

Minthogy az *SZKP Központi Bizottsága* plénumának, a *Szovjetunió Minisztertanácsának* és a *Szovjetunió Legfelső Tanácsa Elnökségének* együttes ülése szükségesnek mondotta ki, hogy N. Sz. *Hruscsov* kizárólag a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságában végezzen munkát, az SZKP moszkvaterületi bizottsága felmentette N. Sz. Hruscsovot az SZKP moszkvaterületi bizottságának titkári tisztsége és a moszkvaterületi bizottság irodájának tagsága alól.

Az SZKP moszkvaterületi bizottságának teljes ülése N. A. *Mihajlovot* választotta meg a moszkvaterületi bizottság első titkárává és irodájának tagjává.

Sztálin elvtárs halhatatlan neve — a béke zászlaja

Harminc éven át világította be az emberiség útját a sztálini vezetés. És további évszázadokra világítja be a sztálini örökség — Marx, Engels, Lenin, Sztálin eszméinek halhatatlan fénye.

Kimeríthetetlen kincsesbánya ez az örökség. Sztálin elvtárs életműve kiterjed a harc és a tudomány, az anyagi és szellemi alkotás minden területére, felöleli mindazt, ami a társadalom haladását, az emberi élet jobbátételét szolgálja. De ebből a roppant életműből is kiemelkedik az a hatalmas erőfeszítés, amellyel korszakunk lángelméje, a kommunizmus nagy építője a népek közötti béke megőrzésére törekedett. «*Minden nép a béke nagy zászlóvivőjének ismeri Sztálin elvtársat* — mondotta a nagy vezér búcsúztatásakor G. M. Malenkov elvtárs, a hű tanítvány és harcostárs. — *Sztálin elvtárs lángelméjének legnagyobb erőfeszítéselt arra irányította, hogy megvédje a békét minden ország népe számára*».

Sztálin elvtárs, Lenin tanításait követve és továbbfejlesztve, lerakta a békéért folyó küzdelem elvi alapját. Ez az alap: a két rendszer — a kapitalista és a szocialista — békés egymás mellett élésének lehetősége. Hányszor próbálták — s próbálják ma is — a béke ellenségei elhitetni, hogy a két rendszer békés együttélezése, békés versengése lehetetlen, s ezért elkerülhetetlen az új világháború. Hányszor rágalmazták — s rágalmazzák ma is — a háborúnak ezek a profétái a Szovjetuniót a békés együttélés lehetőségének elvetésével, támadó szándékokkal, «összeférhetetlenséggel». A békeharc nagy zászlóvivője, vezérünk és tanítónk az új világháború elkerülhetetlenségének e torz elméletével szemben újból és újból nyomatékosan leszögezte, hogy a két rendszer békés egymás mellett élése «*teljes mértékben lehetséges, ha megvan a kölcsönös óhaj az együttműködésre, a készség a vállalt kötelezettségek teljesítésére és ha betartják az egyenlőség elvét, valamint a más államok belügyeibe való be nem avatkozás elvét*». (Válasz az amerikai lapszerkesztők kérdéseire, 1952 április 2.) Természetesen: különbséget kell tenni az együttműködés *lehetősége* és az együttműködés *óhaja* között. «*Az együttműködés lehetősége mindig megvan, de nincs meg mindig az együttműködés óhaja*» — mondotta Sztálin elvtárs Stassen vezető amerikai politikussal 1947 tavaszán folytatott beszélgetésében. Ilyen helyzet áll fenn jelenleg is, amikor szemmellátható, hogy az Egyesült Államok hadimonopolista vezetői köreiben nincs meg az együttműködésre való óhaj. Éppen ez vezet a mostani háborús veszélyhez. A Szovjetunió népében és kommunista pártjában azonban — mint Sztálin elvtárs ugyanebben a beszélgetésben hangsúlyozta — *mindig megvolt és állandóan megvan az együttműködés óhaja.*

Sztálin dicső vezetésével — Lenin nagy útmutatásait követve — a szovjet állam mindenkor a béke politikáját folytatta «*A mi külpolitikánk világos* — hangsúlyozta Sztálin elvtárs a Szovjetunió Kommunista Pártjának XVII. kongresszusán, 1934 januárjában. — *A mi külpolitikánk minden ország irányában a béke fenntartásának és a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikája. A Szovjetuniónak esze ágában sincs, hogy bárkit fenyegessen, még kevésbbé, hogy bárkit megtámadjon. Mi a béke mellett vagyunk és a békéért harcolunk. De nem félünk a fenyegetésektől és készek vagyunk csapással felelni a háborús gyujtogatók csapására. Aki békét akar és kereskedelmi kapcsolatokat igyekszik velünk létesiteni, az mindenkor támogatásra talál nálunk. Azokat pedig, akik megpróbálnak rátámadni országunkra: úgy visszaverjük, hogy belepusztulnak, nehogy még egyszer kedvük kerekedjék disznóormányukat a mi szovjet kertünkbe bedugni*». Ez a politika vezette a Szovjetuniót 20 évvel ezelőtt, s ez vezeti ma is. Ezzel győzedelmeskedett a szovjet állam a fasiszta fenevad fölött, s ezzel nyerte meg a békeszerető emberek százmillióinak szeretetét, megbecsülését. Milyen ragyogóan igazolta e tanítást a történelem azóta eltelt két évtizede!

Min alapszik ez a politika? Ez a politika mindenekelőtt a szovjet társadalom *szocialista rendszerén* alapszik, amely eltörölte embernek ember által való kizsákmányolását, s amelytől idegen a hódításnak, más nemzetek leigázásának haszonvágyó törekvése. Ez a politika a szovjet rendszer *mély humanizmusán* alapul, amely szent értéknek tartja az embert s irtózik minden fölösleges vérontástól. Ez a politika az épülő szocializmus és kommunizmus *érdekein* alapszik, amelyek békét követelnek, mert csak békében virágozhatik ki teljes gazdagságában az új, kizsákmányolást nem ismerő társadalom. Ezért hangsúlyozta újból és újból Sztálin elvtárs a Szovjetunió megingathatatlan, tántoríthatatlan békepolitikáját. Miként a nyilvánosság előtt elhangzott utolsó beszédében, a XIX. kongresszuson tartott feledhetetlen beszédében mondotta: «*Ami a Szovjetuniót illeti — a Szovjetunió érdekel egyáltalán nem különithetők el a világbéke ügyétől*».

A szocialista szovjet állam volt és maradt a nemzetközi békeharc élharcosa. De mily hatalmasan megnövekedett a szovjet állam békevédő szerepe az elmult évtizedek során! Elszigetelt, s külső-belső ellenségtől egyaránt szorongatott, ostromlott várból — ami közvetlenül a forradalom után volt — a Szovjetunió a világ leghatalmasabb, legvirágzóbb államává fejlődött, amelynek léte, működése, tekintélye óriási akadály a háborús gyujtogatók útjában. S békevédő szerepét a Szovjetunió ma már nem egyedül, elszigetelten tölti be, hanem egy hatalmas, nyolcszázmilliós tábor élén, amelynek puszta léte babonás félelemmel tölti el az új vérontások szervezőit. E roppant tábor létrejötte s egyre diadalmasabban növekvő ereje hatalmasan megnövelte a béke lehetőségeit. S hogy mindez így van: a sztálini vezetésnek köszönhető, amely győzelmesen vitte harcba a népeket a fasizmus ellen, kivívta felette a diadalt, leverte népek egész soráról a bilincset, s ezzel új korszakot nyitott nemcsak a felszabadult százmilliók, hanem az egész emberiség történetében. A győzelmes sztálini vezetés a békéért vivott küzdelem olyan nemzetközi bázisát teremtette meg, amilyennel az soha azelőtt nem rendelkezett, amelynek létezése döntően átalakította a nemzetközi erőviszonyokat, s reális perspektivákat nyitott a béke megvédése, az új háború elodázása előtt. S bármily gazok is — kilátástalanok, szánalmasan kilátástalanok a népek vérére szomjazó imperialistáknak e hatalmas tábor ellen forralt tervei!

Sztálin elvtárs mozgósította harcra a világ népeit az új háború veszedelme ellen. Ismeretes, mekkora igyekezettel dolgoztak az új világégés amerikai-angol előkészítői jóformán a mult háború befejezésének pillanata óta azon, hogy ürügyet kovácsoljanak egy új háborúra, s szembefordítsák a népeket a fasizmus legyőzőjével, az emberiség megmentőjével: a dicső Szovjetunióval. Sztálin elvtárs és a szovjet külpolitika az első perctől fogva leleplezte e banditakísérleteket, rámutatva arra, mily veszedelmes, bűnös törekvés a Szovjetunió megrágalmazása, a vele való együttműködés felborítása, s hogy e bűnös kísérletekre éppen az új háború előkészítőinek van szükségük. «*A dolog úgy áll* — mutatott rá 1948 októberében, a «Pravda»-nak adott nyilatkozatában Sztálin elvtárs — *hogy az Egyesült Államokban és Angliában az agressziv politika sugalmazói úgy vélik, ők nincsenek érdekelve abban, hogy megegyezzenek és együttműködjenek a Szovjetunióval... A háborús gyujtogatók, akik új háborút akarnak kirobbantani mindennél jobban félnek a Szovjetunióval való megegyezéstől és együttműködéstől, mert a Szovjetunióval való megegyezés politikája aláássa a háborús gyujtogatók pozicióját és tárgytalanná teszi ez urak agressziv politikáját*». Néhány évvel később, abban a feledhetetlen nyilatkozatában, amely 1951 februárjában látott napvilágot, a békeszerető emberek millióit mozgósította az új háború elleni harcra, Sztálin elvtárs éles szavakkal leplezte le azokat a fondorlatos eszközöket, amelyekkel a népeket újabb, borzalmas vérontásba akarják dönteni. «*Az agressziv erők* — mondotta — *igyekeznek felhasználni a reakciós kormányokat arra, hogy hazugságokkal befonják népeiket, félrevezessék őket és az új háborút védelmi háborúnak, a békeszerető országok békés politikáját pedig agressziv politikának tüntessék fel. Be akarják csapni népeiket, hogy reájuk erőszakolják agressziv terveiket és új háborúba rántsák őket*». Éppen ebből következik a béke híveinek az a feladata, hogy minden erejükkel leleplezzék a reakciós kormányok agressziv szándékait, szétzúzzák a csalást, s ezzel megmentsék a népeket a háborús propaganda veszedelmes — háborúra vezető — befolyásától.

«*A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette. A háború elkerülhetetlenné válhat, ha a háborús gyujtogatóknak sikerül hazugságaikkal befonni a néptömegeket, félrevezetni és új világháborúba sodorni őket*». E sztálini szavak százmilliók előtt világlottak meg a béke útját, százmilliókban erősítették meg a béke reményét, s százmilliók harci jelszavává váltak abban a szent küzdelemben, amely a béke megmentéséért folyik.

Sztálin elvtárs pontosan megjelölte a békére törekvő embermilliók feladatait. Ime mire tanít Sztálin elvtárs: «*Arra van szükség, hogy a közvélemény és az államokat kormányzó körök széleskörű ellenpropagandát szervezzenek az új háború hirverői ellen és a béke fenntartása érdekében, arra van szükség, hogy a közvélemény és a sajtó az új háború propagandistáinak minden egyes fellépését a kellő erővel visszautasitsa...*» (Az «Associated Press» tudósítójának kérdéseire 1946 márciusában adott válaszaiból.) Sztálin elvtárs erre tanít: «*...a békevédelmi kampány leleplezheti a reakciós kormányok agressziv szándékait... a széleskörű békekampánynak — amely eszköz a háborús gyujtogatók bűnös mesterkedéseinek leleplezésére — ma elsőrendű jelentősége van*». (A «Pravda» tudósítójának 1951 februárjában adott válaszaiból.) És Sztálin elvtárs nyomatékkal figyelmezteti: «*Az agresszorok természetesen azt akarják, hogy a Szovjetunió fegyvertelen legyen, ha az agresszorok támadást inditanak ellene. A Szovjetunió azonban ezzel nem ért egyet és úgy véli, hogy az agresszort teljes fegyverzetben kell fogadni*». (A «Pravda» tudósítójának 1951 októberében adott válaszaiból.)

Milliókat és milliókat mozgósítottak e szavak a háborús propaganda visszaverésére, a háborús mesterkedések leleplezésére, a béketábor gazdasági, politikai és védelmi erejének növelésére. A béke védelmében harcba hívó sztálini szavak ott visszhangzanak minden becsületes ember szívében.

Abban a zseniális munkájában — utolsó nagy munkájában — amely a Szovjetunió Kommunista Pártjának XIX. kongresszusa előtt látott napvilágot, s amely hosszú időre előre megszabta a kommunizmus és a béke harcosainak feladatait, Sztálin elvtárs világos perspektivát rajzolt a béke hívei elé. Mennyi zavar és tévedés volt még az öntudatosak soraiban is e mű megjelenése előtt a békeharc és a munkásosztály távolabbi céljai köztí összefüggést illetően! Hányan kicsinyelték le — rövidlátó, szektáriánus-módra — a békeharc lehetőségeit, vagy ellenkezőleg: abba a tévhitbe estek, hogy az imperialista háborúk már ma is végérvényesen és örökre elkerülhetők. Sztálin elvtárs munkája egycsapásra világosságot teremtett. «*A mostani békemozgalomnak* — szögezte le Sztálin elvtárs — *... nem az a célja, hogy megdöntse a kapitalizmust és megteremtse a szocializmust, hanem a béke megvédéséért vivott harc demokratikus céljaira korlátozódik... A legvalószínűbb az, hogy a mostani békemozgalom, mint a béke megvédéséért folyó mozgalom, siker esetén elvezet az adott háború elhárításához, ideiglenes elodázásához, az adott béke ideiglenes fennmaradásához, a kardcsörtető kormány lemondásához és olyan más kormánnyal való felváltásához, amely kész ideiglenesen fenntartani a békét*». Éppen ilyen kormányok megteremtéséért küzdenek ma Franciaországban, Olaszországban és a tőke többi országában a dolgozó milliók. S ebben a szellemben tömörítik maguk köré a kommunista pártok mindazokat az erőket, amelyek hajlandók az új háború elhárításának, az adott háborús veszély leküzdésének demokratikus feladatában közreműködni. Széles a tábora ezeknek az erőknek — sokkal szélesebb, mint amilyen bármikor harcolt közös célokért a munkásosztállyal. Hatalmasak és győzelemre hivatottak azok az erők, amelyek ma a békét védelmezik. Sztálin elvtárs tanításai az egész becsületes emberiség megnyeréséhez, az egész békeszerető világot átfogó szent küzdelemhez mutatják az utat.

A mi pártunk is annak köszönheti sikereit, hogy e halhatatlan sztálini útmutatásokat követi. Pártunk győzelmeiben, népi demokráciánk egészséges fejlődésében, a munkás-paraszt szövetség erősödésében, dolgozó népünk, nemzetünk eddig soha nem látott politikai egységének kiformálásában döntő szerepe van annak, hogy pártunk a béke biztosítását, az új háború elhárításáért vivott harcot egész tevékenységének . középpontjába állította. Ez volt és marad a mi útunk!

Sztálin elvtárs fáradhatatlanul arra tanította a világ népeit, hogy munkálkodjanak a békén. S Sztálin elvtárs megmutatta, hogy még a legnehezebb helyzetekből is meg lehet találni a békés kibontakozás útját. Az Ő nevéhez fűződik az a ragyogó programm, amelyet a Szovjetunió a béke szempontjából oly fontos német-kérdés rendezésére, Németország demokratikus és békés egyesítésére dolgozott ki, s amely ma a kettészakított Németország tíz- és tízmillió becsületes fiának programmja. Az Ő nevéhez, kezdeményezéséhez fűződik a fegyverszüneti tárgyalások megindulása Koreában, a háborúra törekvő amerikai monopolisták minden tiltakozása, minden acsarkodása ellenére. A Szovjetunió békepolitikájának az egész világ előtt kivivott tekintélyét mutatja, hogy Sztálin elvtársnak a béke megőrzésében játszott páratlan szerepét ezekben a napokban még a tőkés világ politikai vezetőinek és államférfiainak egész sora is tisztelettel elismerte. «*Szolgálja ennek a nagy hazafinak az emléke a jövőben is a béke ügyét, amely Neki oly drága volt*» — irta részvétlevelében Noiret tábornok, a németországi francia megszálló csapatok főparancsnoka. «*Sohasem merül feledésbe a béke iránti szeretete*» — mondotta a sajtó számára adott nyilatkozatában Nagib egyiptomi miniszterelnök.

A mi drága Sztálin apánknak a nyilvánosság előtt elmondott utolsó szavai így hangzottak: «*Éljen a nép közötti béke! Le a háborús gyujtogatókkal!*» Feledhetetlenül bevésődtek e szavak a népek emlékezetébe. S olyan végrendelet ez, a «béke generalisszimuszának» olyan hadparancsa, amelynek teljesítése a népek legszentebb kötelessége!

Sztálin elvtárs neve a béke zászlaja volt és marad. Az Ő nevével vonulnak harcba a békéért a világ egyszerű embereinek százmilliói. S az Ő halhatatlan örökségét viszik tovább legjobb tanítványai és harcostársai a dicső szovjet állam élén. «*A nagy Sztálin* — mondotta a Vörös-téren tartott gyászgyűlésen Malenkov elvtárs — *abban a szellemben nevelt bennünket, hogy határtalan odaadással szolgáljuk a nép érdekelt. Mi a nép hű szolgái vagyunk, a nép pedig békét akar, gyűlöli a háborút Legyen legszentebb valamennyiünk számára a népnek az a kivánsága, hogy megakadályozzuk embermilliók vérének kiontását és biztositsuk a boldog élet békés építését!... A kommunista pártnak és a szovjet kormánynak az a meggyőződése, hogy a népek közötti béke politikája az egyetlen helyes, minden nép létérdekeinek megfelelő politika*».

A világ békeszerető emberei határtalan bizalommal tekintenek a nagy szovjet államra, s annak kiváló vezetőire, drága Sztálin elvtársunk legközvetlenebb harcostársaira, akik most kezükbe veszik az Ő általa harminc éven át oly magasra emelt zászlót és bátran viszik előre — a népek haladásának és békéjének üdvére. A népekben — a magyar népben is — eltökélten él a szándék, hogy még szorosabban felzárkózva a nagy Szovjetunió mögé, rendületlenül haladnak tovább a Sztálin elvtárs által kijelölt úton. Ez volt és ez marad a győzelem útja.

Kende Péter